Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 24. *Den 15. September 1876.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Gudsfrygtigheds Hemmelighed.

(Fra „Times and Seasons.")

Der er vist neppe Noget, der er blevet talet og strevet mere om, der mere har været Gjenstand for kritiske, om ikke filosofiske Undersøgelser, end „Gudsfrygtigheds Hemmelighed"; og der er Intet, der saa meget undgaar den menneskelige Forstands Rækkeevne, og spotter selv de Viseстes Visdom. Geologen kan grave i Jordens Skjød og aabne de forskjellige Lag af Mineralier, undersøge vegetabile Stoffers Bestanddele, Forsteningsprocesser, de mangfoldige Afvexlinger i minerale Lag, og beregne den Tid, det tager, forat disse Afvexlinger og Forandringer kunne finde Sted, tilsammen med de mangfoldige Formationer af Skaller, Ben, Træ, Sten, Fossilier etc. etc. og paa disse Efterforskninger og Undersøgelser basere Forudsætninger, som kunne lede til visse Slutninger med Hensyn til Jordens Organisation, Alder og Revolutioner. Men han kan paa samme Tid være fuldstændig uvidende om de guddommelige Principer. Astronomen kan gjøre sig bekjendt med Himmellegemerne, være nøje bekjendt med Solsystemets Bevægelser, og med en Newtons eller Herschells omfattende Sjælsevner undersøge og afsløre de celestiale Sphærers hemmelighedsfulde Kloders Bevægelser og uagtet alt dette dog være aldeles ubekjendt med de Principer, ved hvilke den Almægtige styrer disse Kloder og Verdener, og leder sit Riges Anliggender; „Ham" som talte, og Verdener rullede ind i Tilværelsen, og som opholder dem „ved hans Ords Kraft." Dette har undgaaet den Lærdes, Filosofens og den Vises Opmærksomhed, og Theologen har maattet udraabe: „Stor er Gudsfrygtigheds Hemmelighed."

Selve Religionens Natur har været en Anstødssten for mange af vore Lærde, der, fordi de ikke med mathematisk Nøjagtighed kunde løse dens Problemer, afsløre dens skjulte Hemmeligheder og drage dens ufattelige Sandheder for Dagen, have

erklæret Gudsdyrkelse for en Farce, Religion en Forblindelse og dens Tilhængere Taaber. Det er sandt, at der har været og endnu er meget Præstebedrageri i Verden; og det er ligesaa sandt, at hvad der kaldes Religion, er bleven meget misbrugt, og at Gudsdyrkelse kun tænkes lidt paa og kjendes endnu mindre; men at et Princip misbruges, forsømmes eller er bleven slet forvaltet, beviser ikke, at det ikke existerer, eller at det ikke er korrekt, ejheller beviser det, at det ikke er beregnet paa at afhjælpe Menneskeslægtens Trang og Savn, befordre dens højeste Interesser, fremme Fred og Velsignelse paa Jorden og Menneskenes evige Lyksalighed i den kommende Verden.

Der er mangfoldige Grader af Intelligents i Verden; og Skalaen af menneskelig Forstand er meget uoverensstemmende. En Mand kan forstaa at grave en Grøft eller at omhugge et Træ, men vilde ikke være istand til at forstaa Himmellegemernes Bevægelser, hvor tydelig det end forklaredes for ham, ejheller kunde han forstaa Trigonometriens eller Algebraens Principer, ikke fordi disse Principer ikke ere forstaaelige, thi Problemerne kunne meget vel løses, og Principerne difineres med mathematisk Nøjagtighed; men Manden er komplet uvidende om disse Principer, Ideer og Beviser, og hans Forstand er derfor ikke istand til at opfatte dem; og hvor klare og tydelige Forklaringerne end kunne være, ere de dog ingen Beviser for ham. Dersom der kan være saa stor Forskjel imellem Menneskenes Forstand, hvor meget større Forskjel maa der da ikke være paa Guds Visdom og Menneskenes, og hvor umuligt maa det ikke være for Menneskene, undtagen det aabenbares til dem, at udfinde Gud, der er al Visdoms Ophav, al Kundskabs Kilde. Vel kunde der siges i fordums Dage: „Mon Du kan finde det Gud haver randsaget? Mon Du vil finde den Almægtiges Fuldkommenhed? Den er saa høj som Himlen, hvad vil Du gjøre? Den er dyb som Helvede, hvad kan Du vide? Maalet paa den er længere end Jorden, og Bredheden er bredere end Havet.“ Vi blive ligeledes fortalte, „at ligesom Himlene ere højere end Jorden, saa er Guds Tanker over vore Tanker, og hans Veje over vore Veje.“ Under disse Forhold er det forgjæves, at vi søge at kjende Gud, uden vi ville søge ham paa den os betegnede Maade, og erholde den Kundskab, som han selv meddeler.

Der har været noget Hemmelighedsfuldt i alle Guds Gjerninger med Menneskeslægten, dersom vi i de hellige Skrifters Beretninger kunne spore Jehovahs Finger, saa vil vi finde, at der er mange Ting, der ere aldeles aldeles uforstaaelige for os, og som, selv for de Personer, der levede i den Tidsalder, i hvilken de skete, vare mørke og hemmelighedsfulde. Dersom vi betragte Noahs Situation, kaldet paa til at bygge en Ark paa det tørre Land; det syntes visselig at være et besynderligt Foretagende, beregnet paa at bringe den dalevende Generations Drillerier og Spot over ham; vore Vise kunde ikke have forklaret eller forstaaet det efter noget filosofisk Princip, og som en Følge deraf have erklæret det for Daarskab, og den Generation, i hvilken han levede, var, formode vi, ligesaa vis, at dømme efter deres Opførsel, thi ingen af dem traf nogensomhelst Foranstaltninger forat redde sig, ejheller benyttede de sig af Noahs Ark.

Abraham var stillet i en lignende besynderlig Situation, da Herren befalede ham at ofre sin Søn Isak. Hvorledes Guds Forjættelse til ham skulde kunne blive opfyldt, var i Sandhed ubegribeligt. Han havde sagt, „at udi Isak skulde hans Sæd kaldes efter ham,“ og desuagtet bød

han ham at ofre denne Søn, den eneste Kanal, igjennem hvilken Guds Forjættelse til ham kunde vorde opfyldt. Hans Bortflytning fra det Land, hvori han levede, til Kanaan, var ligesaa mysteriøs, og maatte synes ligesaa taabelig og fantastisk for det Folk, som omgav ham. Herren sagde til Abraham: „Gak ud fra dit Land og fra din Slægt og af din Faders Hus til det Land, som jeg vil vise Dig. Og jeg vil gjøre Dig til et stort Folk og velsigne Dig og gjøre dit Navn stort," etc. 1 Mose Bog 12, 1. 2. Og Paulus siger, idet han taler om denne Gjenstand: „Han rejste op, intet vidende om, hvorhen han gik." Lad os nu tænke os at se den ærværdige Patriark drage afsted med hele hans Hus tilligemed hans Brodersøn Loth, paa denne Rejse, ifølge Herrens Ord, og vi se ham omgiven af hans Naboer, Slægtninge og Venner. Vi kunne forestille os, at en Samtale lig følgende har fundet Sted:

Abraham, hvorfor pakker Du dit Gods sammen, samler dine Flokke og Hjorde og sadler dine Æsler. Det ser ud, som om Du vilde paa Rejse. — Jeg vil ogsaa rejse, svarer Patriarken, efter Herrens Befaling. — Hvor gaar Du hen? spørge de atter. — Jeg ved det ikke, er hans utilfredsstillende Svar. — Hvad? spørge de med Forbauselse, Herren har befalet Dig at gaa et eller andet Sted hen, og Du ved ikke hvor. Du maa være i en farlig Forblindelse. Vil Du forlade det Visse for det Uvisse? Vil Du forlade dine Venner og Slægtninge og din Faders Hus, for at vandre til et fremmed Land, som Du ikke kjender, ejheller Folket, ja endog ikke hvor Du gaar hen; en besynderlig Indbildning. — Jeg gaar, svarer Abraham, paa den Almægtiges Bud. — Ah, vi tro ikke, at den Almægtige vil fortælle Dig nogen saadan Ting. — Ligemeget, enten I tro det eller ej, jeg gaar. — Forlad da for Guds Skyld din Hustru, din Familie, dit Kvæg og Loth og hans Familie, bring ikke Fordærvelse over dem. Dersom Du maa gaa, forvis Dig da først om, hvorhen Du gaar, undersøg Landet og kom da tilbage. Men „de Troendes Fader" var urokkelig, og han rejste „intet vidende, hvorhen han gik." Uden al Tvivl ansaa hans Naboer og Venner ham for en Taabe, idet de ikke forstode de Principer, der besjælede ham.

Mose Historie fortæller os om mange mysteriøse Begivenheder, der maa synes aldeles ufattelige og uforstaaelige for Mange. De Begivenheder, der vare forbundne med hans Udgang fra Ægypten, den fyrgetyveaarige Rejse i Ørkenen, som fyrgetyve Dage kunde have tilendebragt; deres Vandring igjennem det røde Hav, som de godt kunde have undgaaet og gaaet en meget nærmere Vej uden at passere det; Jorden, der aabnede sig og opslugte Koran og hans Selskab, Regnen af Manna, af Vagteler og mange andre Begivenheder ere i Sandhed ligesaa besynderlige for os. Historien om Josva, Dommerne og Profeterne fremvise talrige Begivenheder af den mest besynderlige Art, og hvilke kun kunne forstaaes ved Troens Princip. Solens og Maanens Stillestaaen, Omstyrtningen af Jerikos Mure ved Lyden af Vædderhornene, Samson, der dræbte Tusinde med en Asenkjæbe, og omstyrtede Templets Piller, saa at Bygningen styrtede sammen og dræbte flere Tusinde.

Ligeledes da Gideon drog ud med sin ringe Styrke og slog og adsplittede de overmægtige Fjender, Elias, der opvækte de Døde og blev optaget til Himlen, og ti tusinde andre Ting, der kunne anføres, ere for Verden en Gaade, og vilde være det samme for os, om det skulde hændes os. Tilføj hertil endnu mange andre Besynderligheder, hvoraf mange vilde være lige-

frem oprørende for Menneskeslægten, saasom Davids, Salomons og mange andre store Mænds mange Hustruer. Ligeledes Hoseas, der blev befalet at ægte to Skjøger; Ezekiel, der blev sagt at ligge paa sin venstre Side i tre hundrede og halvfemsindstyve Dage og bære Israels Hus's Uretfærdighed og ligge i fyrretyve Dage paa sin højre Side for Judæ Hus's Uretfærdighed, og blande sin Føde med Menneskeskarn. Ezekiel 4, 4. Tilfældet med Jeremias, der blev befalet at skjule Bæltet, indtil det var fordærvet og ligeledes at sønderslaa Pottemagerens Kar i Jødernes Paasyn som symbolske Tegn paa deres Riges Tilintetgjørelse, er ikke uden dets Ejendommeligheder. Alle Guds Foretagender med Menneskeslægten ere i Sandhed saa mærkelige, at de kun kunne forstaaes ved Troens Princip. Som en Følge deraf bliver der sagt os, „at ligesom Himlene ere over Jorden, saaledes ere Herrens Tanker over vore Tanker og hans Veje over vore Veje.“

Dersom vi vende vor Opmærksomhed til den ceremonielle Lov, Tvætningerne, Badskningerne, Salvelserne, Bestænkelserne, Ofrene, Festerne og Ordinancerne, som existerede under den mosaiske Husholdning, ville vi finde ligesaa megen Vanskelighed i at forstaa disse Ting filosofisk, eller med andre Ord i Overensstemmelse med Menneskenes begrændsede Filosofi. Dersom vi kunde forstaa og begribe den Filosofi, der kontrollerer Elementerne, styrer Universet, der organiserede og opholder Verdener — dersom vi kunde blande os mellem Englene, afsløre Evighedens Hemmeligheder, og opfatte den Intelligence, der rummes i Guddommen, da vilde Gaaden være løst, Vanskeligheden forsvinde og vor Skepticisme og Uvidenhed blive fordømt til evig Forglemmelse.

Vi ville her hentyde til Jesu Kristi Forsoning, hans Tilstedekomst i menneskelig Skikkelse, hans Død og Opstandelse, Himmelfart og Forherligelse, som nødvendig for Menneskeslægtens Frelse — hvo kan fatte det? Paulus udbryder: „Stor er Gudsfrygtigheds Hemmelighed: Gud er aabenbaret i Kjød, er retfærdiggjort i Aand, seet af Engle, prædiket iblandt Hedninge, troet i Verden, optagen i Herlighed.“ Den hele Frelsningsplan fra først til sidst er af den Beskaffenhed, at det udkræver vor Tro paa Guds Ord, Gjerninger og Aabenbaringer — og uden dette vil det være fuldstændig ubegribeligt for os.

Vi ere blevne ledede til at gjøre disse Bemærkninger paa Grund af de mange Spørgsmaal, som meget ofte fremkomme, baade af Verden og i Kirken, vedrørende Guds Ting, i Særdeleshed naar der forekommer Ting, hvormed vi ikke ere bekjendte, der ere modsat vore forud indtagne Meninger, eller vore nedarvede Skikke. Vi søge at bringe enhver Ting i Overensstemmelse med vor Fornuft, og dersom vi ikke skulde kunne forstaa den, ville vi, dersom vi kun have en Grund derfor i Skriften, forsøge at øve nogen Tro derpaa.

Med Hensyn hertil blive vi udtrykkelig fortalt, „at Ingen kjender Guds Ting uden ved Guds Aand.“ Nu, dersom vi ikke kunne ved vor egen Forstand opfatte eller forstaa Guds Ting, og dersom Frembringelserne af vore mest udviklede Evner, vore klareste Ideer og det yderste Maal af Visdom er kaldet Daarskab for Gud; og dersom Guds Daarskab er større end Menneskenes Visdom, hvor uhyre stor er da ikke vor Daarskab, om vi forkaste Guds Raad og Vejledning, fordi vi ikke kunne forstaa det? Og naar vi skulle regne efter Menneskenes Begreber, dersom der skulde indtræffe noget Tilfælde, som ikke tidligere har fundet Sted, vilde det forandre Guds

Gjerninger, eller tilintetgjøre et korrekt Princip? Sandelig ikke. Hvilket Exempel havde Noah at se hen til, da han byggede Arken, eller hvad Vidnesbyrd i Skrifterne? Hvor stod det skrevet i Skrifterne, at Sodoma og Gomorrah skulde ødelægges, og at Loth skulde drage ud derfra med sine Slægtninge? eller hvor kunde Moses finde det skreven i Skrifterne, at han skulde føre Israels Børn fra Ægypten til Palæstina? Dersom disse Mænd skulde have ventet, til de fik skriftlige Beviser, da vilde de aldrig have undgaaet Faren, eller have kunnet udføre, hvad de gjorde. Det var ved Tro, at Mænd fægtede tappert i Striden, undüap Sværdets Od, sloge store Flokke af Fjender paa Flugt, bragte deres Døde til Live, bleve optagne fra Jorden, overkom Verden, modstode Ildens graadige Flammer, og erholdt en celestial Arvelod, alt dette var formedelst Tro og ikke ved Vantro, eller Menneskenes lærde, men dog falske Slutninger og Argumenter.

Under disse Forhold er det en forfærdelig Daarskab, at Mennesker, som bekjende sig at tro paa Biblen, forkaste Alt, hvad de ikke kunne forstaa. Saadanne Slutninger og Indbildninger kunde passe for en Hedning, men kan ikke paa nogen Maade svare til en Kristens Tro. Men selv blandt Hedninge vilde denne Regel være en ligesaa stor Daarskab. Den hedenske Filosof vilde ikke være istand til at gjøre mangfoldige filosofiske, videnskabelige Sandheder forstaaelige for hans hedenske Broder, uagtet de kunde være nok saa tydelige og letfattelige for ham selv, og han meget vel var istand til at forklare dem. Vilde denne ulærde Mand være retfærdiggjort i at forkaste enhver Ting, som han ikke kunde forstaa? Nej, visselig ikke.

Lad os føre Tingen videre, og vi ville se, at selv de mest Vise i Virkeligheden kun forstaa meget lidt. Hvem kan sige os, hvorledes et Græsstraa eller den mindste Plante gror, eller endnu mindre hvorledes det mindste Sandskorn dannes? Hvo kan virkelig underrette os om, hvorledes denne Verden blev organiseret, udpege Lys og Varmes Oprindelse, eller sige os, hvorledes Menneskets Aand og Legeme er forenet? Desuagtet, hvor ufattelige og uforstaaelige disse Ting end kunne være for os, saa existere de dog, og dersom vi kunde opfatte dem, vilde vi finde, at de ere visse Love underkastede, og ere organiserede, begrændsede, styrede, opholdte og ledede i Overensstemmelse med de nøjagtigste Principer i sand Filosofi.

Vi blive hyppigt fortalt af Vantro, at de ikke kunne forstaa dette eller hint Princip, og at de derfor ikke kunne modtage det. Men Skrifterne, som disse Personer bekjende sig at tro paa, siger udtrykkelig, „at Ingen kjender Guds Ting uden Guds Aand." Dersom, de derfor ikke have adlydt Evangeliet og erholdt Guds Aand formedelst Lydighed, ere de ikke og kunne umulig være kompetente Dommere, efter deres egen anerkjendte Regel. Med mere Rimelighed ville undertiden nogle af vore Brødre komme til os og sige, der er denne eller hin Ting, som vi ikke kunne forstaa, men vi have dog adlydt den Lærdom, der er blevet os forkyndt — vi ere blevne døbte, have erholdt Haandspaalæggelse, have modtaget den Hellig-Aands Gave, og maaske have havt Tungemaalsgaven, Helbredelsesgaven eller maaske forskjellige andre Gaver, og dog er der mange Ting, jeg ikke forstaar. Hvorledes skulle vi kunne forsone os med dette? Paulus siger: „Til En gives Troens Gave; til en Anden Tungemaalsgaven; til en Anden Profetiens Gave; til en Anden Visdoms Gave," etc., og derefter spørger han yderligere: „Monne Alle

profetere? Monne Alle tale i Tungemaal? Monne Alle udlægge? Dersom de ikke gjøre dette, da kan naturligvis den Ene ikke forstaa den Andens Gave. Og hvorfor? Fordi det ikke er hans Gave, og han kan ikke forstaa den. Legemet er ikke et Lem, men mange, og alle disse Lemmer tilsammen udgjøre det ene Legeme. Haanden er ikke Hovedet, ejheller er Foden Øre — ethvert Lem udfører dets egen Funktion i Legemet. Foden kan ikke høre, ejheller Haanden se, men desuagtet ere de Lemmer paa det samme Legeme og udføre hver sin Bestilling — og dersom dette er Tilfældet med det naturlige Legeme, saa er det samme med det aandelige. Alle profetere ikke, Alle tale ikke i eller udlægge Tunger, Alle besidde ikke Visdoms eller Kundskabs Gave; Alle ere ikke bekjendte med Rigets Hemmeligheder og kunne som en Følge deraf heller ikke forstaa dem. Men vi frygte, at der er en endnu større Vanskelighed i vor Vej, og det en, som vi selv skabe os. Vi blive tydeligt fortalt, „at enhver god og fuldkommen Gave kommer herovenfra, fra Lysenes Fader, hos hvem der ikke er Forandring eller Skygge af Omskiftelse.“ Der opstaar meget naturligt det Spørgsmaal, hvorledes kunne vi komme i Besiddelse af disse Gaver og Velsignelser?

Peter giver os i hans andet Brev, efter at have talt om den kostelige Tro, som Kirken, hvortil han skrev, havde erholdt „formedelst Guds og vor Frelsers Jesu Kristi Retfærdighed“, nogle meget nyttige Instruktioner om denne Gjenstand, i følgende Ord:

2 Petri 1. 4—9. „Ved hvilke de største og dyrebare Forjættelser ere os skjænkede, paa det at I ved disse skulle delagtiggjøres i den guddommelige Natur, naar I fly den Fordærvelse, som formedelst Begjærlighed er i Verden. Saa anvender al Flid just herpaa og beviser i Eders Tro Dyd, men i Dyden Kundskab, men i Kundskaben Afholdenhed, men i Afholdenheden Taalmodighed, men i Taalmodigheden Gudsfrygtighed, men i Gudsfrygtigheden Broderkjærligheden, men i Broderkjærligheden Kjærlighed til Alle. Thi naar disse Dyder findes hos Eder og i Overflødighed, lade de Eder ikke blive ørkesløse eller ufrugtbare i vor Herres Jesu Kristi Erkjendelse. Thi den, som ikke haver disse Dyder er blind, tillukker Øjnene, og har glemt Renselsen fra sine tidligere Synder.“ Heraf vilde det synes, at hvor ren vor Tro end kan have været, og hvor herlige vore Principer, dersom vi ikke føje til vor Tro Dyd, til Dyden Kundskab, til Kundskaben Afholdenhed, til Afholdenheden Taalmodighed, til Taalmodighed Gudsfrygtighed, Broderkjærlighed og Kjærlighed til Alle, saa ville vi dog være „blinde, tillukke Øjnene og kunne ikke se ret langt, og have forglemt Renselsen fra vore tidligere Synder.“ Dersom vi derfor ville udvise større Attraa efter Dyd, Taalmodighed, Afholdenhed og Broderkjærlighed og alle disse herlige Dyder, som Apostelen omtaler, saa vilde vi derved udvise en mere kristelig Opførsel, være til mere Nytte for Samfundet og være til større Velsignelse for Kristi Kirke, vore Familier og hele Verden, end ved at bryde os med taabelige Spørgsmaal, Ting, som ligge udenfor vor Rækkeevne, og søge at udfinde og gjennemtrænge Hemmeligheder, som vi dog ikke kunne fatte eller begribe. Dersom vi ville vide Noget, da maa det ske paa den Maade og ved de Midler, som Gud har bestikket, og ikke egenmægtigt, ved en nysigen, anmassende og stridbar Aand. Og om vi end ere nok saa rene, dydige og hellige i vore Forsætter, saa tager det dog Tid og Erfaring for at sætte os i Besiddelse af nogen Kundskab om Guds Ting. Der maa være en

gradvis Fremadskriden, først Bladet, saa Axet, og endelig Kornet deri; Børn, unge Mænd og Fædre. Johannes siger: „Jeg skriver til Eder, mine Børn, thi Eders Synder ere Eder forladte formedelst hans Navn. Jeg skriver til Eder, I Unge, thi I ere stærke, og Guds Ord bliver i Eder, og I have overvundet den Onde. Jeg skriver til Eder, I Fædre, thi I have kjendt ham, som er fra Begyndelsen af."

Her er de forskjellige Grader, og vi kunne ikke forvente, at et Barn skal handle ligesom eller besidde den samme Kundskab som en Mand; og dersom vi se en Mand handle som et Barn, da sige vi, at han burde aflægge Barnagtigheder.

Men uafhængigt af alle disse Ting, siges Guddommen at være en Hemmelighed, en stor Hemmelighed; der er Fyrstendømmer og Magter, Syner og Aabenbaringer, Engles Betjening, Gavrr og Ordinanser, Velsignelser og Ting vedrørende vor Tilværelse i Evigheden, som vi ikke kunne erholde, uden det aabenbares til os. Vi have kun gjort ringe Fremskridt i denne Retning, sammenlignet med Hebræer-Menigheden. Paulus siger i Hebræerbrevet 12. Kap. 22, 24. Vers: „Men I ere komne til Zions Bjerg og den levende Guds Stad, til det himmelske Jerusalem og til Englenes mange Tusinde. Og til den nye Pagts Midler, Jesum, og til Bestænkelsens Blod, som taler bedre end Abel." Disse Hellige vare ved Tro, Flid og Udholdenhed komne til Engles Nærværelse, de fuldkommede Retfærdiges Aander, til Jesum, den nye Pagts Midler, og til Gud, Alles Dommer. De havde været Vidner til hans Herlighed, set hans Magt, været i Selskab med Engle, skuet de fuldkommede Retfærdiges Aander, og set Himlene aabnede for deres Blik. Disse vare Mænd under lige Vilkaar med os, belæssede med Ufuldkommenheder og Svagheder; men ved Tro, Dyd og Udholdenhed havde de opnaaet disse Velsignelser og efterladt os et følgeværdigt Exempel, paa det at vi maa træde i deres Fodspor.

Vi gjentage atter, det vilde være mere vist at søge Gud paa den af ham selv betegnede Maade, end at beskjæftige os med Ting, som vi ikke kunne forstaa. Hvor kunne vi vide, om ikke Mænd i vor Tid kunne komme i samme Stilling som Paulus. Han sagde, at han blev optagen indtil den tredie Himmel og saa Ting, som det ikke var ham tilladt at udsige. Men det kan siges, at hvad han saa, var himmelsk rent, helligt og herligt, og hvorfor da ikke lovligt at udsige det? Vi maa overlade til Paulus at besvare dette Spørgsmaal, og lade os nøje med Kundskaben om, at han har sagt det; og dersom Gud i vore Dage vilde aabenbare til Mennesker, hvad han aabenbarede til Paulus, da vilde der være meget, der var for stort, mysteriøst og ufatteligt for Menneskene i Almindelighed at forstaa, og for Samfundet at blive gjort bekjendt med; det kunde være ulovligt at udsige nu i vore Dage ligesom i hin Tid, og kunde muligvis ved at staa i Modstrid til vore Fordomme, Meninger og Sædvaner blive en Anstødssten for endog de Sidste-Dages Hellige. Men dersom vi handle vist, forsigtigt og forstandigt, og følge i Pauli Fodspor, da kunne vi erholde den samme Kundskab og paa den samme Maade, og istedetfor at støde an paa Andre, eller selv være en Anstødssten, vil vor Vej være de Retfærdiges, der skinner klarere og klarere indtil Fuldkommenhedens Dag, og efterat have stridt Troens gode Strid, ved taalmodig Vedholdenhed i at gjøre vel, ville vi blive kronede med Hæder og Ære, Udødelighed og evigt Liv.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de September.

25 Aar.

Med dette Numer sluttes den 25de Aargang af „Skandinaviens Stjerne". Mange store Begivenheder have fundet Sted i dette Tidsrum, og Tanken om, at det er et Fjerdedel Aarhundrede siden, dette Organ blev udgivet af Erastus Snow, en af de tolv Apostle i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, det eneste, som i det høje Norden forkyndte det Glædens Budskab, at Herren, den Almægtige, havde gjengivet sit Evangelium, fylder os med dyb Alvor, vidende, at vi staa det store Maal saa meget nærmere. Herren sagde i Aaret 1831 til Profeten Josef Smith, at i denne Generation skulde Hedningenes Tider fuldkommes, og at der i denne Tid staar Mennesker paa Jorden, som ikke skulle gaa bort, førend en overstrømmende Tugtelse skal komme over Nationerne, og en ødelæggende Sygdom skal bedække Landet, men mine Disciple skulle staa paa hellige Steder og ikke rokkes. Et flygtigt Tilbageblik paa Begivenhedernes Gang i nævnte Tidsrum overbeviser os om, at Himmelens Kræfter ere blevne satte i Bevægelse for at opfylde Herrens Hensigter med Menneskene paa Jorden, og at noget Overordentligt staar for Døren. Evangeliet er i den Tid, det er blevet forkyndt i Norden, tillige blevet prædiket af de Ydmyge og Ringe i de Forenede Stater, Mexiko, til flere Indianer-Stammer paa det amerikanske Kontinent, paa det Stille Havs Øer, i Europas forskjellige Lande, Øst- og Vestindien osv., og har banet sig Vej til Manges Hjerter. De Hellige have vedvarende fra Aar til Aar udsamlet sig fra Jordens fire Hjørner til Vestens Bjergdale, opbygget Hundreder af smukke Stæder og Byer med skjønne offentlige og private Bygninger, Skolehuse, Forsamlingshuse, Tabernakler og Templer, erhvervet sig og praktiseret alle mulige, nyttige Videnskaber og Industrier, som findes nogensteds paa Jorden. De have bygget Fabrikker, anlagt Jernbaner og Telegraflinier og have i Sandhed bragt Ørkenen til at blomstre som en Rose. De have foruden kirkelig Bestyrelse tillige organiseret og indsat civile Øvrigheder over Byer, Stæder, Territorium og Stat, der, naar de administreres af de Hellige, ville yde fuldkommen Beskyttelse og Sikkerhed for Enhver, af hvad Tro, Samfund, Tungemaal, Farve og Folk han end monne være; Guds Regjering beskytter alle hans Skabninger i deres Rettigheder og tilsteder ikke det ene Væsen ustraffet at fornærme eller forulempe det andet, naar Herrens Lov anerkjendes og hans Regjering forefindes, vil der være Fred ikke alene blandt Menneskene, men ogsaa blandt Dyrene, thi Herren vil udgyde sin Aand over alt Kjød, og der skal vorde Fred paa hans ganske hellige Bjerg. Medens denne overordentlige Virksomhed er bleven udviklet af de Hellige, har ejheller Verden været ledig, de have ligeledes udført mange store Ting, og der er i forskjellige Retninger gjort Kæmpeskridt, men Forskjellen mellem dem og de Hellige er den, at disse have i Ydmyghed lyttet til Herrens Ord igjennem hans Tjenere, ere blevne bekjendte med

den gode Hyrde og med den Gud, som skabte dem, og ere blevne underrettede om Herrens Hensigter med dem selv saavelsom den øvrige Del af Verden, de udføre enhver Mission eller Arbejde med Glæde, deres Hjerter ere fyldte med salig Fred, med Vished og Haab om evigt Liv; de have faaet Forjættelse om, at deres Afkom skal være bevaret paa Jorden, og formeres og velsignes under Tusindaars-Regjeringen. De førstnævnte derimod have forkastet Herrens Tjeneres Vidnesbyrd, ihjelslaaet nogle af hans Apostle og Profeter og Hellige eller givet deres Samtykke dertil, de have drevet Kirken ud i Ørkenen, de have sendt Armeer efter dem der og hykleriske Præster, Dommere og Prokuratorer, hvilke have forenet sig i at udsprede alle mulige slette og usandfærdige Rygter angaaende Guds Folk og hele „Kristenhedens“ Aviser have været villige til at optage dem og give dem alt forønsket Eftertryk, dog maa vi her ikke forglemme at tilstaa, at der findes hæderlige Undtagelser, Mænd, der efter i kortere eller længere Tid at have opholdt sig iblandt os (hvad faa eller ingen af de mange Rygtesmede havde været) med Trofasthed have baaret et sandru Vidnesbyrd om dette saa ilde omtalte og meget forfulgte Folk. Men det er kun Faa, der har villet eller havt Mod til at sige Verden Sandheden, Verden foragter de Hellige og lader haant om deres Vidnesbyrd, den kjender ikke sin Gud og Skaber, den siger at han ikke mere vil aabenbare sig til Menneskenes Børn og den store Hob siger, at der ingen Gud findes. Medens saaledes Evangeliet under Nationernes Modstand er bleven forkyndt, have disse været meget flittige i at anlægge Jernbaner og Telegraflinier, saa at de bedække alle de civiliserede Nationers Lande som med et Netværk. Skjønne, hurtigsejlende Dampskibe krydse hinanden paa alle Oceaner, Søer og Floder. Videnskaben er ligeledes kaldet til Hjælp og bleven anspændt til det Yderste for at frembringe virkningsfulde Ødelæggelsesredskaber og Mordvaaben og har ligeledes i denne Retning udviklet sig til noget Stort, alt for at fremme Guds Hensigter. Jernbaner og Dampskibe bringer hurtigt Herrens Sendebud over Jorden og samler med lige Hurtighed de Hellige hjem fra de fire Jordens Hjørner, paa det at Profeten Esajæ Ord maa vorde opfyldte; Telegrafen kan lynsnar bringe Meddelelser fra Præsident Young til de Ældste i ethvert Land og omvendt; i enhver Retning er Kunst, Industri, Videnskab og Befordringsmidler naaet op til noget Overordentligt, men ligesaa meget som det nu anvendes til at befordre Menneskenes Bekvemmelighed og Rigdom, saa vil det med lige Hurtighed bringe Ødelæggelse og Fordærvelse over dem, naar Herren borttager Freden fra Jorden og Nationerne føre deres Hære imod hinanden og Herren udøser sin Vrede uden Maal over Jordens Beboere, der have forkastet hans Fredsproklomation og spottet baade ham og hans Udsendinge. Hans Fredens Budskab og advarende Rost har nu lydt i Skandinavien i over 25 Aar, mere end 27000 have adlydt Budskabet, ladet sig døbe til Syndernes Forladelse i Faderens, Sønnens og den Hellig Aands Navn, have erholdt den Hellig Aands Gave og ere blevne indlemmede i Guds Kirke og Rige paa Jorden med fuld Borgerrettighed, af dem som have Fuldmagt fra Jesum Kristum til at udføre saadanne Handlinger. Af disse saaledes velsignede ere en Trediedeel faldne og ere blevne afskaarne fra Kirken, 12,500 ere emigrede til Zion og Nogle ere døde her, paa Rejsen eller hjemme og gaaede ind til den evige Hvile, thi salige ere de, som dø i Herren, de skulle hvile fra deres Arbejde, men deres Gjerninger skulle følge dem. Nogle ere faldne fra paa Rejsen eller hjemme, og tydeliggjøre derved Frelserens Lignelse om Sædemanden, men de, som

have annammet Ordet, forstaaet og bevaret det, og levet efter dets Forskrifter, fryde og glæde sig i Evangeliet og formeres hurtigt, thi de Retfærdiges Sæd, siger Herren, skal vorde talløs som Stjernerne paa Himmelen og Sandet ved Havets Bred. Evangeliet gaaer endnu stadigt frem i disse Lande, og Udsigterne for dets Fremgang ere ligesaa lovende som nogensinde tidligere. Vi føle Trang til at takke Herren, vor Gud, for de rige Velsignelser han har udgydt over Folket i disse Lande, fordi han har kronet hans Tjeneres Bestræbelser med saa mange Frugter, og for det Lys, som „Stjernen" har spredt omkring sig, og vi bede, at den maa vedblive at skinne indtil den fuldkomne Dag. Vi føle til at nedbede Himmelens Velsignelser over de Hellige, over de oprigtige af Hjertet, over Øvrighederne og Folket og over alle Guds Tjeneres Bestræbelser, at Mange maa komme til Lammets store Bryllupsfest.

De forskjellige Konferencemøder

i Skandinavien ville blive afholdte i følgende Orden:

Kristiania	den 7de og 8de	Oktober.
Stockholm	den 14de og 15de	—
Norrköping	den 21de og 22de	—
Aarhus	den 28de og 29de	—
Aalborg	den 4de og 5te	November.
Kjøbenhavn	den 11te og 12te	—
Skaane	den 18de og 19de	—

Vi ville, om Alt er vel, være nærværende ved disse Møder.

O. N. Liljenqvist,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Emigrationens Afgang.

Dette Aars sidste Emigration afgik fra Kjøbenhavn Fredagen den 8de September Kl. 7 Morgen med Dampskibet „Cameo". Om Eftermiddagen den 7de gik Emigranterne efter Bestemmelsen ombord med deres Tøj i størst mulig Ro og Orden. Vejret, der de foregaaende Dage havde været regnfuldt og roligt, var den Dag forholdsvis stille og behageligt. Kompagniet, der bestod af 150 Sjæle, var under Ældste S. Petersens Ledelse. Han ledsagedes af følgende hjemvendende Brødre fra Zion: Ældsterne M. Christensen, John M. Larsen, N. Grønlund og J. N. Larsen. Den paafølgende Morgen sejlede Skibet ud af Havnen i nydeligt Vejr. Det var et smukt Syn at se det store Dampskib glide sagte henad Dybet, opfyldt af Mennesker, hvis smilende Ansigter vidnede om den Glæde, de følte ved at drage til Zions Dale. Et Par smukke Sange, der bleve afsungne ved Skibets Afgang, løde skjønt i den stille Morgen og fyldte de Tilbageblivendes Hjerter med mange, modstridende Folelser. Saalænge Skibet kunde øjnes, udvexlede de viftende Lommetørklæder de sidste

Følelser og Afskedshilsener mellem de Venner og Slægtninge, der her skilles, dog, som vi Alle haabe, kun for en stakket Tid og forat mødes med saa megen større Glæde. Maa Herren, den Almægtige, bevare disse vore Brødre og Søstre over Hav og Land, maa hans hellige Engle gaa foran dem og beskytte dem imod alt Ondt, saa at de uskadte og med den Glæde og Fryd, som Evangeliet bringer, maa komme til Guds Børns Samlingssted i disse sidste Dage.

Nyt Blad i Utah.

Vi have modtaget Nr. 1 af „Bikuben", en dansk Avis, udgivet af A. W. Winberg i Salt Sø Staden. Dette Blad vil virke for Skandinavernes Interesser i Utah. Det vil indeholde politiske og andre Nyheder fra de forskjellige Verdensdele og ligeledes hjemme fra Utah, Korrespondancer, Taler af de Præsiderende, Beretninger om Konferencer etc. Det udgaar den 1ste og 15de i hver Maaned i Folio Format og trykkes paa godt Papir. Vi ville anbefale det paa det Varmeste til Alle, der maatte have Lyst til at abonnere paa dette Blad. Vi ønske Broder Winberg al muligt Held i hans rosværdige og nyttige Foretagende og haabe, at han maa blive vel understøttet i enhver Henseende. Abonnement modtages her paa dette Kontor. Pris 1½ Dollars om Aaret foruden Postomkostninger.

Tidernes Tegn.

Fra Tydskland. (Udtog af et Dagblad.) Forrige Aar hærgedes Markerne heromkring (Berlin) af Græshopper. Ikke saa faa, ogsaa evangeliske Præster benytte sig nu af Lejligheden til at skræmme vore skikkelige Bønder; de se i Græshopperne en af de nye Landeplager, hvoraf Ægypten hjemsøgtes; Græshopperne bebude ikke alene Krig og Pest, men Verdens nærforestaaende Undergang, og Bønderne ere nærved at gaa ud af deres gode Skind af Angst og Rædsel.

Spanien er i Aar blevet hjemsøgt af uhyre Græshoppesværme, der i mange Egne have ødelagt næsten hele Afgrøden. Hvor forfærdelig og overvældende en Landeplage de ere kan man forestille sig ved at høre, at der alene i Badajoz er blevet brændt med Petroleum i dertil gravede Grøfter 1,500,000 Pd. Græshopper. Over 15,000 Soldater anvendes imod denne frygtelige Fjende.

Blandinger.

En ægyptisk Mumie i Filadelfia. I Anledning af Udstillingen i Filadelfia henvendte en Mand sig til Borgermesteren for at faa Tilladelse til i Udstillingstiden at fremvise en ægte ægyptisk Mumie for Betaling. „Hvad er det, De har?" spurgte Borgermesteren. — „En tre tusind Aar gammel ægyptisk Mumie." — „Tre tusinde Aar gammel!" udbrød Øvrighedspersonen med den yderste Forbauselse, „og Dyret er endnu levende!"

Verdensudstillingen i Filadelfia har nu været aaben omtrent den halve Tid, og Indtægterne beløbe sig endnu ikke til en Million Dollars. Den Kapital, der er engageret i Foretagendet, er 8½ Million Dollars stor, og de løbende Udgifter i de Dage, der ere forløbne af Udstillingen, ere af Sagkyndige anslaaede til 1,500,000 Dollars.

---

†

Anne Charlotte Cannon, som ankom hertil med sidste Emigration fra Gotheborg Konference, hensov roligt den 29de Juli. Den Afdøde var født i Linkøping den 15de August 1818, hvor hun indlemmedes i Kirken. Hun bevarede i sin sidste Stund Troen paa en herlig Opstandelse.

— Lars Sørensen fra Tybelse, Danmark, døde den 1ste August i Brigham City af Inflammation.

— I Levan afgik ved Døden Ane Nielsen af Alderdom den 29de Juli.

Afdøde var født i Brondmun, Aalborg, emigrerede til Utah 1857, boede siden den Tid i San Pete og døde i fuld Tro paa Evangeliet.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af O. N. Liljenqvist,
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.